

ΑΘΗΝΑ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΦΥΛ. Γ΄.

Ἡ καθίδρυσις.

—ο—

Ὡς ἐκ τῶν ἀναλέκτων τοῦ προηγούμενου τεύχους γινώσκουσιν οἱ ἀναγνώσται μας, ἡ νομιμοποίησις τῆς νεήλυδος Στ. Στ. «Πυθαγόρου» ἐγένετο τὴν 26ην Ἰουνίου. Ὡς ἡμέρα δὲ τῆς καθιδρύσεως τῆς ρηθείσης Στ. ὠρίσθη ἡ 3η ἀπριλίου μηνός.

Ἀκριβὴς καὶ πιστὴ περιγραφή τῆς τελετῆς θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἡ ἀνωτέρα τοῦλάχιστον τῶν δυνάμεών μας. Ἀπλὴν μόλις σκιαγράφησιν δίδομεν τῶν τελεσθέντων καὶ οἱ ἀδ. ἀδ. ἀναγνώσται θὰ ἐννοήσωσι τὰ λοιπὰ βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς φαντασίας.

Πᾶσαι αἱ ὑπὸ τὴν Μ. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου Στ. Στοαὶ ἐπεμψαν τριμελῆ ἐκαστὴ ἐπιτροπὴν, ὅπως παραστῆ εἰς τὴν ἐπίσημον καὶ μεγαλοπρεπῆ τοῦ «Πυθαγόρου» καθίδρυσιν, ἧτις ἐγένετο ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ Ἀν. Συμβ. συγκειμένης. Ἡ Ἑλληνικὴ Στ. «Ἀθηναῖα» κατ'

ἐξαιρέσιν καὶ καθὸ Ἑλληνικὴ, παρέστη ἐν σώματι εἰς τὴν τελετὴν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐξ ἄλλων Στ. Στ. προσήλθον αὐθορμήτως, ἵνα μετάσχωσι τῆς ἀγαλλιάσεως.

Ἡ τοῦ Ἀν. Συμβ. τριμελὴς ἐπιτροπὴ, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ διασήμου ἀδ. Π. Διλημπέρογλου, ἐκαθίδρυσεν τὴν νεήλυδα Στοάν, καὶ ἀφοῦ πάντες οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ Σεβ. μέχρι τοῦ Ἐξωτ. Στεγ. ὠρίσθησαν καὶ ὑπέγραψαν τὸν σχετικὸν ὄρκον, ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς καὶ ἀδελφικῆς συγκινήσεως, ὁ Πρόεδρος τῆς καθιδρυτικῆς ἐπιτροπῆς, πρὸς τὸν Σεβ. τῆς Στ. «Πυθαγόρου» ἀποταθῆναι, ἐλέξε τάδε :

Ἄδ. Σεβάσμιε !

Ὁ μέγας ἀληθῶς ζῆλος καὶ ἡ ἀφοσίωσις μεθ' ἧς ἀείποτε ἐεργάσθης ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ Τάγματός μας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῶν Πυραμίδων, ἐνθα ἄλλοτε ἐλαβε ψυχὴν ἡ τεκτονία, καὶ ἡ συμπεριφορὰ σου ἐν τῇ ἀποκρούσει τῶν γνωστῶν ἀποπειρῶν καὶ σχεδίων ἐ-

δελφῶν τινῶν, ὑπὸ ξένας διατελούντων Ἀνατολάς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ὅλως οἰκεία βουλήσεις σου καὶ τῶν λοιπῶν ἀδ. ἀδ. προσέλευσις ὑπὸ τὴν Μεγ. ἡμῶν Ἀν., ἐπεισαν τὴν ὑπερτάτην τοῦ Τάγματος Ἀρχὴν, μετὰ τὴν ἀκριβῆ τῶν πύπων ἐκπλήρωσιν, νὰ ἐκτιμῆθῃ δεόντως τὴν σεκτοικὴν σου ἀξίαν, καὶ ν' ἀναθέσῃ ἡμῖν τὴν ἐντολήν νὰ σοὶ ἐγχειρίσωμεν τὴν συμβολικὴν σφύραν, ὅπως ἐξῆκολούθησῃ τὸ ἔργον σου ἐν τῇ Σ. Στ. «Πυθαγόρας.»

Ἐξῆκολούθησαν ὅθεν ἀδ. Σεβ., προβαίνον μετὰ θάρρους ἐν ἡ ἡδὴ διεχράζεις ἐντιμον πορείαν διδάξον, πρὸ πάντων διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος, τοῦ λοιποῦ ἀδ. τῆς Σ. ταύτης Ἑλληνικῆς Στ. τὴν πρὸς τὸ τάγμα ἡμῶν ἀκριβοῦς αὐτῶν ἀφοσίωσιν. Κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἱεροφάντου, οὗ τὸ ὄνομα κοσμεῖ τὴν ὑμετέραν Στ., συμβούλευσον αὐτοῖς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, δέον καθ' ἡμέραν νὰ ἐρωτῆ ἑαυτὸν « Ὅσα ἐν ἡματι ἔργα τελείει, » τὴν δ' ἐσπέρην « Πῆ παρέβην; τί δ' ἐπραξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; »

Καὶ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς ἀδ. Σεβ., πρὸς δὲ τοὺς λοιποὺς τῆς Στοᾶς ἀδ. ἀδ., λέγει ὅτι ὁ Μασσῶνος κύριον ἔχει ἔργον νὰ καταγίνη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, πρὸς ζήτησιν τῆς καθαρᾶς ἀληθείας, καὶ ἐνάσκησιν τῆς ἀρετῆς, πρέχων ἑαυτὸν παράδειγμα τοῖς ἀμύητοις. Ἔργον ἡμῶν εἶναι νὰ ἐξαγάγωμεν τοὺς δμοῖους ἡμῶν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς σοφιστείας καὶ τῆς πλάνης, δεικνύοντες αὐτοῖς τὴν ἀγλαάν μορφήν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, συναδᾶ τῇ διδασκαλίᾳ τῶν μεγάλων Ἱεροφάντων προκατόχων μας, τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ὁπίων φέρει ἡ Σ. ἡμῶν Στοᾶ.

Ὅτω δικαιοῖωμεν δρόμον ἄγοντα ἡμᾶς εἰς τὸν λειμῶνα τῆς θείας μακαριότητος, καὶ τὸν δρόμον αὐτὸν ἐπιμόνωις σᾶς συμβουλεύω νὰ ὁδεύσητε, ἀδελφοί, πρὸς Δ. Τ. Μ. Α. Τ. Σ. καὶ τμηθῆν καὶ δόξην ὑμῶν αὐτῶν.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην προσλαλίαν, ὁ Σεβ. τῆς Σ. Στ. «Πυθαγόρου» διάσημος ἀδ. Μοσχονᾶς, ἀπήνησεν ὡς ἑξῆς:

Ἀδελφοί!

Ἡμεῖς, οἵτινες πρῶτοι ἐσπεύσαμεν πρὸς ὑμᾶς, εἶμεθα μὲν ὀλίγοι καὶ ἀνίσχυροι, ἀλλ' εὐλικρινεῖς καὶ πιστοί. Πειπίσμεθα δὲ ὅτι τὸ παράδειγμα ἡμῶν τάχιστα θέλουσι μιμηθῆναι καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν ἐν ἡ ζῶμεν κοιλάδα Σ. Στ., αἵτινες οὐχὶ διὰ λόγων, ἀλλὰ δι' ἔργων τότε θέλουσιν ἐργασθῆναι ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὲρ τῆς Μασσωνίας. Αἱ οἰκίαι τῶν προκατόχων ἡμῶν, οἱ μεγάλοι τοῦ Μεμφιτικοῦ δόγματος Ἱεροφάνται ἀγάλλονται κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐνώσεως, σκοπούσης τὴν ἐξῆκολούθησιν τοῦ ἔργου αὐτῶν.

Εὐχόμεθα νὰ ἐνισχύσωμεν, λίθοι ἄξεστοι ἡμεῖς, ἀλλὰ στεροὶ, τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν οἰκοδόμημα, ὑπερ σεις ἀνηγείρατε πρὸς Δ. Τ. Μ. Α. Τ. Σ. Οἱ προσελευσόμενοι ἀδ. ἀδ., ἐκεῖνοι ἂς ἐπιστεγάσωσιν αὐτὸ, ἀναπτύσσοντες πλειότερον εἰ δυνατὸν ζῆλον, πλειότεραν δραστηριότητα.

Τὴν ἀρίστην ἐπήνεγκεν ἐντύπωσιν ἡ ἀδελφικὴ αὐτὴ καὶ τὰ αἰσθήματα Ἱερασιατικῆς ὄντως καρδίας διατρανοῦσα προσφώνησις.

Μετὰ τὸν Σεβ. ἀδ. Μοσχονᾶ, ἕτερον μέλος τῆς καθιδρυτικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ διάσημος ἀδ. Ὀδδης, προσεφώνησε τάδε:

Ἀδ. Σεβ.

Μεθ' ὅσα εἶπεν ὁ Πρόεδρος τῆς καθιδρυτικῆς ἐπιτροπῆς, διάσημος ἀδ. Διληπέρογλου, κρίνω περιττὸν νὰ προσθέσω πλειότερα. Λακωνικῶς μόνον λέγω ὑμῖν, ὡς Σεβ. τῆς Σ. Στ. « Ἀθηναῖς, » ὅτι μετ' ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς ἠκούσαμεν τὴν προσέ-

λευσίν σας ὑπὸ τὴν Μ. ἡμῶν Ἀν. καὶ κατ' ἐξίρειν ἡμεῖς ἀπαρτίσαμεν νὰ ἔλθωμεν ἐν σώματι κατὰ τὴν εὐτυχή ταύτην τῆς ἐγκληθι- δρύσεώς σας ἐσπέραν. Ἡ εὐγενής καὶ Μασσω- νική τῆς προσελεύσεως ὑμῶν πράξις, δὲν χη- ζεῖ βεβαίως ἐπικίνων. Εὐχομαι μόνον ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Σ. Ἑλλην. Στ. «Πυθαγό- ρου» καὶ προτείνω τριπλὴν ὑπὲρ αὐτῆς χειρο- κρότησιν.

Τοῦτον διεδέχθη τὸ τρίτον τῆς καθιδρυ- τικῆς ἐπιτροπῆς μέλος, ὁ διάσημος ἀδ. Ἀργυρόπουλος, ὅστις ἐξεφώνησε τὸν ἐπό- μενον σπουδαιότατον λόγον, οὕτινος τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν πολὺ.

Ἄδελ.:

Συγχάριω ὑμῖν, διότι ἐπέγνωτε τὸ συμφέρον τοῖς Ἑλλήσι καὶ συνετάχθητε τῇ Αἴγ. Ἀν.

Συνείδατε βεβαίως ὅτι ἐν Ἀσίᾳ καὶ Αἰγύ- πτω ὁ Ἕλλην, ὡς Ἕλλην, δρεῖλει ἵνα διχ- τρέξῃ τὸ στάδιον, ὃ ἠθικῶς οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτρεξαν, μὴ προτιθέμενοι τὴν βίαν ἀλλ' ὑπο- βαλλόμενοι τὸν ὀρθὸν λόγον. Ἐνὶ λόγῳ συνεί- δατε ὅτι ὁ Ἕλλην ἔχει ἀποστολὴν νὰ ἐκπλη- ρώσῃ νέαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ ταύτην διαχα- ράττει ἡμῖν ἡ Τεκτονία.

Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέπρεψαν εἴτε ὡς ἄρχον- τες, εἴτε ὡς ἀρχόμενοι ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Αἰγύπτῳ, ὑπὸ μίαν καὶ μόνην ἐποψίν, τὴν ἐποψίν δηλ. τῆς ἐκπολιτίσεως τῶν ἐθνῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἐμπνεύσεως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων αἰσθημάτων, ἅτινα συνεῖ- χον τὰς συμπαθείας ἐπὶ πολλοῖς αἰῶνας ὑπὲρ ἡμῶν καὶ μετ' αὐτὴν ἔτι τὴν Ρωμαϊκὴν κυρι- αρχίαν μόνον δὲ ἢ μετὰ ταῦτα κυριαρχία ἐσά- λουσαι αὐτὰς, ὠρεθήτασα τρίτους. Ἀλλ' οἱ τρίτοι αὐτοὶ εἰσιν οἱ μὴ ἀναγνωρίζοντες ἤδη τὴν πνευματικὴν τῆς Ἀδελ. ταύτης ἀρχήν.

Ἀλλ' Ἕλληνες ἡμεῖς δρεῖλομεν πάντες ἵνα συγκασιθῶμεν αὐτῇ διότι τοῦτο τὸ, εὖ ποιεῖν περὶ ἄλλοις δηλ. εἶναι ἡμέτερον κληροδότημα

κλεινόν, ὅπερ οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλειπον ὡς πρὸς καταθήκην ἱερὰν.

Διὰ τοῦτο καὶ δοξάζομεν ὅτι τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀποστολὴν δόναται πᾶς Ἕλλην νὰ εὕρῃ ἐν τῇ ἀδελφότητι διότι ἐν αὐτῇ πάσης δεισιδαιμονίας ἐκλειπούσης καὶ μετ' αὐτῆς παντὸς τοῦ δεσμεύοντος τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνεδήσεως αἰτίου ἐξαλειφομένου, ἡ ἐλευθερία ἢ πραγματική, καὶ ἡ ἐλευθερία κλίσις ἀναφαί- νεται, διαλάμπει, καὶ μικρμύρουσα ἐκτινάσσει ἐν τῷ σκότει τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς, δῶρα. Ἐνταῦθα ἄρα ὁ Ἕλλην εὕρισται τὸ εὐγενὲς σάδιον, αὐτὸ τὸ οἰκτεῖον καὶ διακρέπον κληροδότημα, ὅπερ τῷ παρῆσαν οἱ πρόγονοι, καὶ ὅπερ μόνον διέ- σωσε τὸ ἔθνος μετὰ πολυχρόνιον δουλείαν.

Ἀλλὰ τίνες τάχα αἱ ἐκκερπώσεις ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας θὰ μοι εἴπωσι τίνες, ἐπὶ ἀξέστῶν λίθων μάλιστα γινόμεναι; Αἱ ἐκ- κερπώσεις αὗται, φίλτατοι ἀδελφοί, εἰσιν ἠθι- καί, διότι καὶ ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἠθικός. Ἀλλ' ὅμως, τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι, καὶ τοι καθαρῶς ἠ- θικαί, συνεπάγουσι καὶ τὰς ὀλιγκάς, διότι ἀμ- φότερα εἰσι ἀναπόσπαστοι ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φέρει ἐν ἑαυτῷ ἦθος καὶ αἴσθημα. Αἱ ἐκκερπώσεις ἄρα εἰσι πλείεσται, ἢ δὲ συγκο- μιδῇ ἄρθρον, εἰς τὸν ἐνοουῦντα τίνες αὗται, ποῦ ἔγκεινται, καὶ διὰ τίνος μέσου συγκομι- ζονται.

Ἐάν λοιπὸν ὡς Ἕλληνες σκεπτόμεθα, δρεῖ- λομεν ἡμεῖς μᾶλλον τῶν ἄλλων νὰ ὑποστηρί- ξομεν τὴν Αἰγυπτιακὴν Ἀνατολήν. Ἀλλ' εἰσὶ τίνες ἀψίκοροι ἢ καὶ τοσοῦτον ἀκηδεῖς, ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς μέλλει ἢ Αἴγυπτος, ἀφῶμεν ὅμως αὐτοῖς ἡμεῖς καὶ ἐξετάσωμεν οὕτως. Ἔστιν ἡ Ἀδελ. ἀγαθὴν ἢ οὐ; Καὶ ταῦτα ἐν χώρᾳ τὸ πάλαι μὲν διαπρέψασθαι ἠθικῶς τε ἔξ πολιτικῶς; Ἀλλὰ ναί, ἀκούω, εἶναι ἀγαθόν. Δὲ τί; Διότι δι' ἐμῆς τινος τρόπου ἐξαλείφει τὰς πε- πλανημένους δόξας χωρὶς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἐγγίξῃ τὸν ἐγωισμὸν οὐδὲ τὴν Ἑθνικὴν θρη-

σισίαν συνδέει δε ἐν αὐτῇ ἅπαντα τὰ ἔθνη δι' ἀδελφικοῦ δεσμοῦ ἀρρήκτου καὶ δι' ἐλευθερίας καὶ ἐκουσίου συναλλαγῆς. Δίκαιον ἄρα θὰ ἦναι νὰ μὴ συνταχθῶμεν μετ' αὐτῆς; Οὐχί· μάλιστα ὀφείλωμεν ἵνα παντὶ σθένει ὑποστηρίξωμεν αὐτὴν καὶ μάλιστα ἐν τῇ συστάσει αὐτῆς, μετ' αὐταπακνήσεως χαρακτηριζούσης τὰ μεγάλα ἔθνη καὶ τοὺς μεγάλους ἀνδρας.

Διὰ τῆς Αἰγ. Ἀν. θὰ δυναθῶμεν ἀδελ. νὰ φθάσωμεν μέχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ μετ' εὐκολίας αὐτὸν διερχόμενοι, νὰ μεταβαίνομεν ἔπου τὰ συμφέροντα ἡμῶν τὰ ὕλικὰ μᾶς καλοῦσι· διότι διὰ τῆς Ἀδελ. θὰ μεταβάλλωμεν καὶ αὐτὰ τὰ θρησκ. εἰς ἀνθρώπους· διότι τὰ ἄγρια τῆς Ἀφρικῆς ἔθνη, πρὸς ἃ ἡ Αἴγυπτος ἔσται ὡς εἰπεῖν ἡ γέφυρα, θέλωμεν καταστήσει εὐπειθεῖς φύλακας τῶν διόδων τῆς δυσβάτου αὐτῶν χώρας, δι' ἅπαντα τὰ ἔθνη.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψὴν τοῦ λαοῦ λαμβάνοντες, συνεχρῶννοντο αὐτοῖς οὕτως εὐκόλως· χωρὶς ὅμως οὐδὲ πολλοστὸν τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ζήλου ν' ἀποβάλλωσιν, ὥστε ἐκαρποῦντο ὠφελείας ἠθικὰς, ὕλικὰς καὶ πολιτικὰς· διότι, ἄρχοντες μὲν διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς δικαίας διοικήσεως, προσείλκυον τοὺς ἀρχομένους καὶ ἀφομοίουν αὐτούς· ἀρχόμενοι δὲ, μάλιστα διὰ τῶν Ρωμαίων, διηύθυνον τὰ ἔθνη δεσπάζοντες καὶ ἄρχοντες αὐτοὶ διὰ τῶν ἀρχόντων. Παρ' αὐτοῖς ὑπῆρχε τις ἐνέργεια τεκτονικὴ ἰσχύουσα καὶ διαπλάττουσα, διευθύνουσα καὶ προστελκυομένη. Ἰπῆρχε λέγω ἐνέργεια τεκτονικὴ· διότι ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς τὸ αἰσθημα, ἡ καρδίκα. Ὡστε μετὰ θάρρους δύναμι· νὰ εἴπω ὅτι ἐν ἕξων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐποχῇ, ἐν ᾗ ὁ χρόνος καὶ ἡ θρησκεία ἀνεβίβασε τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑψηλότεραν βαθμίδα, θὰ κατάρθουν ἀρόθως ὅ,τι ἡμεῖς ἀτενίζοντες ἀποθαυρονομεθκα καὶ δὴ ἀποδειλιώμεν.

Σκέφθητε ἀδελ. ποία τιμὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας, ὅπότεν αὐτοὶ συνεργήσωσιν ὥστε νὰ διαλάμψῃ ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀνατολή! Τὸ Ἕλ-

ληνικὸν στοιχεῖον κατέστη συγγενὲς διὰ τῆς ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐπιμιξίως πρὸς τὸ Αἰγυπτιακὸν ἐκ τῆς διαφόρου σχέσεως, εἴτε ἐκ τῆς πολιτικῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἐμπορικῆς. Σκέφθητε ὅθεν πόσον θέλει καταστῆ εἰς τὸ μέλλον εὐγνώμων ἡ χώρα, ἅμα ἐπιγνοῦσα ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες συνεβάλλοντο εἰς τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς! Ὅποια ἔσεται ἡ συμπάθεια καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν καλὴν γείτονα, τὴν ἀδελφὴν! Ἀλλὰ τί λέγω; σκέφθητε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθ' ἣν οἱ Πυθαγόρα καὶ οἱ Πλάτωνες καὶ οἱ λοιποὶ ἦντλον τὰς κοινωνικὰς καὶ φιλοσοφικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῶν γνώσεις ἐξ αὐτῆς, καὶ θέλετε φαντασθῆ τίνα εὐχὴν ἠθέλεν ἀπονεύσει ἡμῖν ἡ σκια τινος οἰουδήποτε Ἱεροφάντου, Ἱερομνήμονος, ἢ δαδούχου, ἐνὸς μεγάλου φερ' εἰπεῖν ἱερέως συνειδότης τὰς ἀγαθὰς ἡμῶν ἐνεργείας ἐν τῇ χώρᾳ των, ἐν ᾗ ἐκεῖνοι ἀκμαῖοι ἐπὶ τοὺς θριάμβους αὐτῶν ἔβαινον!

Ἀλλὰ σκεφθῶμεν ἤδη τὸ [οὐσιωδέστερον]. Τίνα ἀποστολὴν ἔχει ἤδη ἡ τεκτονία ἐν Αἰγύπτῳ;

Πάντες γνωρίζομεν ποῖον τὸ παρὸν ἔργον αὐτῆς. Πρόκειται νὰ διαπλάσῃ στοιχεῖον δυνάμενον νὰ ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν ἀρμολογίαν τῶν καινοτομιῶν, αἱ δὲ περωτισμένοι αὐτῆς ἡγεμόν ἐποίησε καὶ δεσμίαι ποιεῖ. Διὰ τῆς ἠθικῆς ἐπενεργείας πρόκειται πρῶτον, ὅπως γεννηθῆ τις εἰλικρινεία ἐνδιαφέρουσα τοῖς ἀποίκους καὶ τοῖς ἰθαγενεῖσιν· αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἀναγκαιοτάτη πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συγχρώσεως καὶ διαφωτίσεως. Διὰ τῆς εἰλικρινείας δὲ θέλωμεν ἴδει νὰ ἄρξῃ τὸ δίκαιον, διὰ δὲ τοῦ δικαίου ἐπιξίως ν' ἀνταυειφθῆ καὶ ὁ πλείονα πρὸς τὴν ὠφελίαν συμβαλλόμενος. Ὁ ἀκηδὴς περὶ τὸ ἀγαθὸν ἰθαγενὲς θέλει μεταπλασθῆ πρὸς αὐτὸ, καὶ πεπεισμεθα ὅτι ἔσεται ἀντάξις πάσης μερίμνης. Διότι τὴν ἀβελτηρίαν ταύτην ἐπέβαλεν αὐτῷ ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀκηδεία τῶν προτέρων ἀρχόντων του. Ὁ περωτι-

σμένους ὅμως αὐτῆς ἡγεμόν, ἀντάξιους τῶν προγόνων αὐτοῦ ἀναμορφωτῶν, ὁ μεριμνήσας ἵνα χειραφετήσῃ οἷον εἰπεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς πίεσεως ἣν ὑφίστατο, παρέσχεν αὐτῷ καὶ πλείονα ἢ οἱ πρόγονοί του ἐλευθερίαν καὶ τῷ ἔδειξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν πολιτισμὸν, καταλλήλοτερον βουλόμενος ἵνα ἄρχῃ, ὡς εἰκός, ἀνδρῶν. Ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας τούτους δεσμευομένους ἔτι ὑπὸ τῆς ἐξ ἀβελτηρίας ἀκηδίας, πρέπει νὰ ἀφυπνίσῃ ἐκ τοῦ ληθάργου ἐπὶ τέλους διὰ τινος τάχα μέσου; διὰ τῆς βίαις; ἀλλὰ ταύτην ἤδη κατήγγησε διὰ τοῦ λόγου; ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἐννοοῦσιν αὐτόν. Πρέπει ἄρα νὰ κατορθώσῃ τοῦτο μόνῃ ἢ ἐγγώριος Ἀν. προάγουσα τοὺς ὑπηκόους εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ ἐννοῶσι τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν.

Βλέπετε λοιπὸν Ἀδ., ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς Αἰγ. Ἀν. δὲν εἶναι μικρὰ, οὐδ' ἐλαχίστη, οὐδὲ φασμαγορικὴ, ὡς τινες ἠθέλησαν νὰ τὴν παραστήσωσιν, ἀλλ' εἶναι δύναμις ἰσχυρὰ ἐνεργοῦσα καὶ τεκταινομένη.

Εἶτα λαβὼν τὸν λόγον ὁ Ἀδ. Λιβαθηνόπουλος, ὡς μέλος τῆς ὑπὸ τῆς Σ. Στ. «Μέμφιδος» σταλείσης ἐπιτροπῆς, κατ' ἐντολὴν τῆς ἰδίας, ἔλεξε τάδε :

Ἀδ. Σεβ. τῆς Σ. Στ. «Πυθαγόρου,»

Λαβὼν τὴν τιμὴν νὰ ἐκλεχθῶ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἀντιπροσωπευούσης σήμερον τὴν ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ Συνέδριον Μητέρα Στ. «Μέμφιδα,» ἐνετάλην συγχρόνως ἐγὼ κατ' ἰδίαν νὰ ἀποστεινῶ ἐκ μέρους τῆς ρηθείσης Ἰταλικῆς Στ. «Μέμφιδος» πρὸς τὴν νέαν ἀξιότιμον Στ. ἧς ἐπαξίως προέτασθε, τὰς ἐξείς ἀδελφικὰς λέξεις.

Ὅτι μετὰ χαριμονῆς ἀφάρτου ἢ «Μέμφις,» ἧτις σύγκειται ἐκ τέκνων τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος, ἤκουσε τὴν Μασσωνικὴν ὄντως πράξιν τῆς Ἑλληνικῆς Στ. «Πυθαγόρου,» τὴν πράξιν δη-

λονότι τῆς προσελύσεως αὐτῆς ὑπὸ τὴν Μ. ἡμῶν Ἀν., πράξιν, ἣν δεόντως πάντες ἐξετιμήσαμεν, καὶ ἧτις περιποιεῖ τιμὴν ὑμῖν Ἀδ. Σεβ. καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς.

Ἐνετείλατό μοι πρὸς δε ἢ «Μέμφις» νὰ σᾶς πικροτρώω, ὅπως μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης ὑμᾶς Μασσωνικῆς μακροθυμίας κωφεύτῃ εἰς τὰς προσβολὰς φιλοταρχῶν γνωστῶν Ἀδ. Ἀδ., ἐνασμενίζομένων ἐν ῥήξει καὶ διαμάχαις, ὡς μὴ ὄφειλον, ἀγαπῶντες τοὺς ἐχθροὺς τούτους ἡμῶν καὶ σιεπτόμενοι, καθάπερ τυπικόν τι τοῦ Σκωτικοῦ ὑμῶν δόγματος σιέπτεται, ὅτι δηλ. «ὑπάρχουσι Μασσῶνοι μὴ ὄντες μὲν ἐνάρετοι, ὅσον ἄλλοι ἴσως μὴ μασσῶνοι εἰσὶν, ἀλλ' ὅμως οἱ τοιοῦτοι τί θὰ ἦσαν ἂν μὴ ἀνῆκον τῇ Μασσωνίᾳ;»

Ἄς ἀγαπῶμεν λοιπὸν αὐτοὺς διὰ τοῦτο κἂν, ὅτι πράττουσιν ὀλιγώτερα κακὰ ἀφ' ὅσα θὰ ἔπραττον ἀμύητοι ὄντες, καὶ ἄς ἐξῆκολουθῶμεν ἡμεῖς βαδίζοντες ἀκούραστοι τὴν ἀκανθῶν μὲν ἀνάπλεον, ἀλλ' ἀπολήγουσαν εἰς τὴν ὕασιν τῆς εὐδαιμονίας ὁδὸν τοῦ κατ' ἴκοντος.

Εἰς ταῦτα ἀπήνητησεν ὁ Σεβ. τῆς Σ. Στ. «Πυθαγόρου» εὐχαριστῶν τὴν Σ. Στ. «Μέμφιδα» καὶ διαβεβαιῶν ὅτι τὰ αὐτὰ αὐτὸς τε καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ «Πυθαγόρου» διατρέφουσιν αἰσθήματα.

Ἀμέσως ἔπειτα ὁ αὐτὸς Ἀδ. Λιβαθηνόπουλος ἀπήγγειλε τὸ ἐξῆς ποιημάτιον, οὔτινος ἐπιτυχῆ ἔμμετρον μετάφρασιν ἐδημοσίευσεν ἤδη τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον Ἰταλικὸν περιοδικὸν «Memfi Risorta,» δι' ὅπερ εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας τὸν Ἀδ., συνάδελρον καὶ φίλον διευθυντὴν αὐτοῦ Φ. Ὀδδην.

Δότε μοι, Μούσαι, πτέρυγας πρὸς τ' ἄνω νὰ πετάξω,
 Κ' εἰς τελετὴν χαρμύσωνον νὰ ψάλλω μ' εὐθυμίαν.
 Δὲν δύναμαι τὰ χεῖλη μου, ὦ ἀδελφοί, νὰ φράξω,
 Καθ' ἣν στιγμὴν ἐνούμεθα πάντες εἰς δέσμην μίαν.

—ο—

Ὅπόσος, οἷος πόλεμος μᾶς ἔγεινε! καὶ πόσα
 Ἐξ ἀδελφῶν ἐδέχθημεν, φεῦ! ἰοβόλα θέλη!
 Δὲν δύναται τόσῳ ψυχρῶς νὰ περιγράψῃ ἡ γλῶσσα,
 Καὶ ὅμως; . . . εἰσιγήσαμεν, καὶ νὰ σιγῶμεν μέλλει!

—ο—

Δὲν θέλομεν κατ' ἀδελφῶν τὸ δόρυ νὰ ταυνύωμεν
 Δὲν θέλομεν ἀνόσιον ν' ἀνάψωμεν ἀγῶνα.
 Ἴε! ὄχι! προτιμώτερον πολὺ νὰ σιωπήσωμεν,
 Καὶ νὰ κρατῶμεν ἐν χερσὶ πάντοτ' ἐλκείας κλῶνα.

—ο—

Ἐὰν ὁ κόσμος σήμερον ἡμᾶς δὲν δικαιώσῃ,
 Ἐὰν ψυχὰι εὐαίσθητοι, ἀγναὶ δὲν εἶναι πλέον,
 Ἄν ἀδελφοὶ τὸν ὕρκον τῶν εὐκόλως λησμονῶσι,
 Καὶ μῖσος καθ' ἡμῶν τηροῦν αἴσθημα μὴ γενναῖον,

—ο—

Ἐπάρχουν ἄλλοι ἀδελφοὶ μὲ τέκτονος καρδίαν.
 Ἐκεῖνοι τὸν ἀγῶνά μας, τοὺς μόχθους ἐκτιμῶσι,
 Καὶ ἐλευθεροτέκτονος φοροῦντες πανοπλίαν,
 Ἐρχονται εἰς τὰς φάλαγγας ἡμῶν νὰ πυκνωθῶσι!

—ο—

Ὁ Πυθαγόρας, ἀδελφοί, θν ἡ Στοά γεραίρει,
 Ἐκεῖνος εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ βῆμά σας εὐθύνει,
 Κ' ὑπὸ τὰς πυραμίδας τῆς τὰς θαυμαστάς σας φέρει
 Ἐκεῖνος τὴν καρδίαν σας, τὸν νοῦν σας ἀς ἱθύνει.

—ο—

Τὰς Πυραμίδας βλέπετε; καθὼν καθὼς ἐκείνας
 Κ' ἡμεῖς θὰ ἀναγείρωμεν, εὐρὺν, οὐρανομήκη.
 Τότε τὴν γῆν θὰ βάνωμεν μὲ φωτεινὰς ἀκτίνας,
 Καὶ θὰ σθεσθῇ τοῦ πνεύματος ἡ ἄχρους ἀμφιλύκη.

—ο—

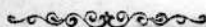
Τότε ὁ κόσμος ἔκθαμβος θὰ μᾶς χειροκροτήσῃ,
 Κ' ὑπ' αἴγλης ἢ Ἀνατολῆ τοῦ Νείλου θὰ ἐκλάμψῃ
 Ἡ Ρώμη ἢ ἀναίσχυντος, ὦ! τότε θὰ σιγήσῃ,
 Κ' ἐνώπιόν μας ἀκουσά τὸ γόνυ της θὰ κάμψῃ.

—o—

Ἦ! καλῶς ἦλθατ' ἀδελφοί! Συσπειρωθῶμεν πάντες
 Ἰπὸ τὸν καλοκάγαθον μέγαν Διδάσκαλόν μας,
 Κ' εἰς τῆς αὐταπαρνήσεως τὸ ἄρμα ἐπιθάντες,
 Ὅδούσομεν ἀκούραστοι πρὸς τὸν προορισμὸν μας.

—o—

Ἔστω λοιπὸν ὁμόνοια, ἡ μόνη μας σημαία,
 Μεγάλῃ αὐταπέρησις τὸ μόνον σύνθημά μας,
 Καὶ τότε ἀποτελέσματα θὰ ἔχομεν ὠραία,
 Τότε θὰ λησμονήσωμεν τὰ πρὶν παθήματά μας.

Ἀκολουθῶς καὶ ἄλλοι ἀδ.·, ἀδ.· προση-
 γόρευσαν τὴν νέαν Στοᾶν, πρὸς οὓς πάντας
 ὁ Σεβ.· αὐτῆς ἀπήντησεν ἐν συντομίᾳ καὶ
 ἐπιτυχῶς.

Τελευταῖον ἀναστὰς ὁ ρήτωρ τῆς Σ.·
 Στ.· «Πυθαγόρου» ἀδ.· Τελετανίδης, ἀπ-
 ἠγγεῖλεν ἐκτεταμένῃ «περὶ καλοῦ»
 πραγματείαν, ἣν λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι
 νὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τὸ ἐκτενὲς αὐτῆς
 ἀφ' ἐνός, καὶ διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου ἡμῶν
 ἀφ' ἐτέρου.

Εἶτα αἱ ἐργασίαι διελύθησαν, ἀφοῦ ἐ-
 σχηματίσθη πρῶτον ἡ ἐνωτικὴ ἀλυσσοσ
 καὶ οἱ ἀδ.· ἀδ.· πάντες ἐξεληθόντες τοῦ
 τεμένους μετέβησαν εἰς τὸν πρόναον, ἔνθα
 παρετέθησαν ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ ἐγένον-
 το πολλαὶ καὶ ποικίλαι προπόσεις, σχετικαὶ
 πρὸς τὴν χαρμόσυνον περίπτωσιν.

Καὶ οὕτως οἱ ἀδελφοὶ πάντες ἀπεχωρί-
 σθησαν, ἀπελθόντες εἰς τὰ ἴδια καὶ διατη-
 ροῦντες τὰς ζωηρὰς τῆς ἐσπέρας ἐκείνης
 ἐντυπώσεις, αἵτινες δὲν θὰ ὦσι βεβαίως
 αἱ τελευταῖαι τοῖς ὑπὸ τὴν Μ.· Ἀν.· τῆς
 Αἰγύπτου ἀδ.· ἀδ.· προσγεννηθεῖσαι. Τὸ
 εὐγενὲς καὶ Μασσωνικώτατον παράδειγμα
 τῶν ἀδ.· ἀδ.· τῆς Σ.· Στ.· «Πυθαγόρου»
 θὰ εὐρεθῶσιν ἐλπίζομεν καὶ ἄλλαι ἀνὰ τὴν
 Αἴγυπτον Στοαί, ὅπως μιμηθῶσιν, ἂν κα-
 λῶς καὶ ἐπισταμένως ἀναγνώσωσι τὸν ὑπὸ
 τοῦ ἀδ.· Ἀργυροπούλου ἀπαγγελθέντα
 καὶ προταχθέντα ἐναυθὰ λόγον. Τὸ ἐφ' ἡ-
 μῖν ἐπιφωνοῦμεν τὸ Ὀμηρικόν:

Τίλητε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον,

(ὄφρα διαῶμεν

ἢ εἰτεὶν Κάλχας μαρτεθῆται, ἢ ἐκὶ οὐκί.)

Οι ἐν Ἀγγλίᾳ Μεγ. Διδάσκαλοι τοῦ Τεκτονισμοῦ.

—ο—

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Γ'.

Κατὰ τὸ 1723 ὁ Δουξ Montagn ἐξελέχθη αὐτὸς μέγας διδάσκαλος· πλὴν πρὸς ἀποφυγὴν διχονοῶν ὁ ἴδιος περιέβαλε μὲ τὰ σήματα τῆς ὑψ. θέσεως τὸν δοῦκα Wharton, ἐπιδιώκοντα τοιαύτην τιμὴν. Τοῦτον διεδέχθη ὁ κόμης Dalkeith καὶ τὸ 1724 ὁ Δουξ Richmond διεδέχθη τὸν τελευταῖον τοῦτον, ὅτε, τῇ προτάσει αὐτοῦ, συνεστήθη τὸ τριμεῖον τοῦ ἐλέους πρὸς ἀρωγὴν τῶν ἐνδεῶν ἀδελφῶν. Τὴν 27 Νοεμβρίου 1725 ὁ λόρδος Paisley προέτεινε τελεσφόρως νέαν διατάξιν ὅτι ὁ Σεβασμιος μιᾶς » Στοᾶς μετὰ τῶν ἐποπτῶν του καὶ τοῦ » ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ ἀδελφῶν, συνεργομέ- » νων κατὰ τὰ νενομισμένα, δύνανται νὰ μυσή- » σωσι διδάσκαλους καὶ ἐργάτας, » ἐν ᾧ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης αἱ μυσήσεις τῶν δευτεροεαθμίων ἐτελοῦντο ἐν πλήρει στοᾷ. Κατὰ τὸ 1727 ὁ Κόμης Inchiquin ἐξελέχθη μέγας διδάσκαλος, ὅστις συντέλεσε μέγας εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ τεκτονισμοῦ, πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐγκριθένσεως ἐπικριτικῶν μεγάλων διδασκάλων.

Κατὰ τὸ 1728 ὁ λόρδος Coleraine ἐγένετο μέγας διδάσκαλος, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ἀξίωμα τοῦ Οἰκονόμου ἔλαβε σπουδαίαν ἐκβασιον. Οὗτος ἐχρημάτισε τεκτονικὸν σύνταγμα εἰς τινὰ Στοᾶν ἐν Μαδρίτη καὶ ὁ διάδοχός του, ὁ ὑποκόμης Λόρδος Kingston, ὠνόμασε τὸν ἀδελφὸν Γεώργιον Pomfret πρῶτον ἐπικριτικὸν Μέγαν διδάσκαλον εἰς Βεγγάλην. Τὸν λόρδον Kingston διεδέχθη ὁ Δουξ Νόρφολκ, ὅστις κύνει τὰς Ἰρλανδικὰς Στοᾶς ἐκλεχθεὶς ποτε ἐκεῖ μέγας διδάσκαλος. Κατόπιν ἀναγορεύεται διάδοχός του ὁ Λόρδος Lovel, μετὰ ταῦτα Κόμης Leicester, ὅτε καὶ ἄρχεται ὁ

πρῶτος βασιλικὸς σύνδεσμος. Ἡ Α. Βασιλικὴ Ὑψηλότης, Φράνσις Δουξ τῆς Λωραίνης, εἶτα μέγας Δουξ τῆς Τοσκάνης καὶ Ἀυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἐμυσήθη ἐν La Haye ὑπὸ ἐπιτροπῆς σταλείσης ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Μεγάλης Στοᾶς. Κατόπιν ἔτυχον τῆς περιελέπτου ἑδρας τῶν μεγάλων διδασκάλων ὁ λόρδος ὑποκόμης Montagne, ὁ Κόμης Stretmore, ὁ Κόμης Crawford, ὁ ὑποκόμης Weymouth, ὁ Κόμης London, καὶ ὁ κόμης Darnley, ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ὁποῖου Φριδερίκος ὁ Πρίγκιψ τῆς Οὐαλίας ἐμυσήθη εἰς Kew, ἀποθιώσας πρὶν ἢ ἐργασθῆ ὑπὲρ τοῦ ναοῦ. Ἀκολουθῶς ἐκλέγεται ὁ Μαρκήσιος Carnarvon, ἐπικληθεὶς μετὰ ταῦτα Δουξ τοῦ Chaudos, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξετοξεύθη ἡ πρώτη παπικὴ βούλα κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ. Τοῦτον διεδέχθη μέγας τις διδάσκαλος, τοῦ ὁποῖου ἡ παρκατεταμένη ἀπουσία ἐπήνεγκε καταχρήσεις τινὰς. Κατὰ τὸ 1754 εὗρισκομεν καὶ πάλιν τὸν Μαρκήσιον Carnarvon ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀδελφότητος ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη. Εἶτα ὁ λόρδος Albedowr ἔσχε τὴν ἑδραν ἀπὸ τοῦ 1758 μέχρι τοῦ 1762.

Ὁ τοῦτον διαδεχθεὶς λόρδος Terrer δὲν εἰδείξει δραστηριότητα. Ὁ διάδοχός του λόρδος Blaney ἔμεινε εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἐπὶ τρία ἔτη, εἰς τὸ τελευταῖον τῶν ὁποίων (1767) ἐμυσήθησαν οἱ Δοῦκες τοῦ Gloucester καὶ Cumberland, ἐν ᾧ ὁ Δουξ τοῦ Yerk συγκατελέγετο δόκιμος ἐργάτης ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὸ 1765. Τὸν λόρδον Blaney διεδέχθη ὁ Δουξ Beaufort καὶ τοῦτον ὁ λόρδος Petre. Ἀκολουθῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ Δουκὸς τοῦ Manchester ἀνεπτύχθη ἀμφισβήτησις τις μετὰ τῶν οὕτω καλουμένων παλαιῶν τεκτόνων τῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δουκὸς τοῦ Athol. Τὴν 7ην Ἀπριλίου τοῦ 1777 ἀπεφασίσθη ἐνὰ » μὴ προστατεύωνται ἢ ἀναγνωρίζωνται ὑπ' » οὐδεμιᾶς κανονικῆς Στοᾶς ἢ ἀδελφοῦ ἐργα-

» ζομένου ὑπὸ τὸ νενουμισμένον κύρος ». Ἐπίσης ἐπῆλθε ρῆξις μετὰ τῆς λεγομένης Στοᾶς τῆς Ἀρχαιότητος, μεταβάσης ἐν στολῇ καὶ συμβόλοις ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς Μεγάλης Στοᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Dunston καὶ ὁμοίως ἐπανελθούσης εἰς Mitre Tavern.

Κατὰ τὸ 1782 ὁ Ἑρρίκος Φριδερίκος Δουξ τοῦ Cumberland ἐξελέχθη μέγας διδάσκαλος καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ κατείχε τὴν ἑδραν ὁ Κόμης τοῦ Effingham· ὁ Δουξ τοῦ Cumberland εἶναι πρῶτος βασιλικὸς μέγας διδάσκαλος, καὶ ἐπὶ τούτου οἱ κλάδοι τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου κατατάσσονται ἐργάται. Ἡ μεγάλη Στοὰ ἐπληροφόρηθη κατὰ τὸ 1790 ὅτι ὁ Ἐδουάρδος Δουξ τοῦ Kent (πατὴρ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας) καὶ ὁ Αὔγουστος Φριδερίκος, ἀκολούθως Δουξ τοῦ Sussex εἶχον μνηθῆ. Εἰς τὴν προσεχῆ ἑορτὴν ὁ μέγας διδάσκαλος παρεκκολλουθεῖτο ὑπὸ τῶν ἀνεψιῶν του, τοῦ τότε πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας (Γεωργίου Δ΄) καὶ τοῦ Δουκὸς τοῦ Clarence (Γουλιέλμου Δ΄). Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δουκὸς τοῦ Cumberland, ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας ἐξελέχθη τὴν 24ην Νοεμβρίου 1790, πλὴν κατέλαβε τὴν ἑδραν τὴν 2ην Μαΐου 1792. Ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ πρίγκηπος ἡ διένεξις μετὰ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν κανονικῶν τεκτόνων ἐξέκλινε, καὶ ὁ μέγας θεράπων, ὁ χρόνος, ἐπήνεγκε τὴν πρόθεσιν τῆς συνδιαλλαγῆς, ἥς ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἐγένετο κατὰ τὸ 1804, ὅτε ὁ λόρδος Moira εἰργάσθη δραστηριῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας. Οὗτος ἐπεσκέφθη τὴν Μεγάλην Στοάν τῆς Σκωτίας, ἥτις συνῆψεν ἀνταπόκρισιν μετὰ τὴν Μεγάλην Στοάν καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας ἐξελέχθη μέγας διδάσκαλος τῆς Σκωτίας, ὅτε καὶ ἐζητήθη ἡ μεσολάβησις τῆς σκωτικῆς μεγάλης Στοᾶς πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς συνδιαλλαγῆς.

Κατὰ τὸ 1808 ἡ Μεγάλη Στοὰ ἐδέχθη

τὸν Δουκὰ τοῦ Sussex πρῶτον, ὡς ἐπιτετραμμένον μέγαν διδάσκαλον, εἶτα δὲ ὁμοθύμως ἐξελέχθη αὐτὸν ὡς τοιοῦτον, ὅτε μάλιστα ἀπεφάσισε νὰ ἐκπεραιώσῃ τὴν συνδιαλλαγὴν μετὰ τῶν ἀρχαίων ἐλευθέρων τεκτόνων, τῶν ἐπικληθέντων τεκτόνων Athol. Τέλος, μετὰ μακρὸν χρόνον, ἡ συνδιαλλαγὴ ἐγένετο καὶ τὴν 4 Δεκεμβρίου 1813 αἱ δύο μεγάλαι Στοαὶ συνῆλθον καὶ τὸ θέμισμα τῆς ἐνώσεως ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ὁ Δουξ τοῦ Kent ἀπέθετο τὴν ἑδραν, ἐκλεχθέντος καὶ πάλιν τοῦ Δουκὸς τοῦ Sussex ὡς μόνον Μεγάλου διδασκάλου μιᾶς μόνης Στοᾶς· κατὰ τὸ 1838 ὁ βασιλικὸς αὐτός Δουξ ἐώρτασε τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους τοῦ ὑψηλοῦ του ἀξιώματος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐξελέχθη διάδοχος ὁ Μακκείσιος τοῦ Ripon, τὸν ὅποιον ἰδοῦ διαδέχεται σήμερον ὁ ἐπίδοξος κληρονόμος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου.

Περὶ τῆς Κατηχήσεως

τοῦ ἁ. βαθμοῦ.

—ο—

(Διατριβὴ ἐκχωρηθεῖσα ἐν τῇ Σ. Σ. ΑΘΗΝΑ ὑπὸ τοῦ Σεβ. αὐτῆς ἀδ. Φ. Ὀδδῆ.)

Α΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ πρῶτος βαθμὸς διδάσκει τὴν ἠθικὴν, ἐξηγεῖ σύμβολα, δείκνυσσι τὴν ἀπὸ τοῦ βραβερτισμοῦ εἰς τὸν πολιτισμόν μεταβασιν, ἥτις εἶναι ἡ πρώτη τῆς μύσεως ἐποχῆ. Ἐμπνέει εἰς τὸν νεόφυτον τὴν πρὸς τὸν Μ. Α. Τ. Σ. εὐγνωμοσύνην, τὴν μελέτην ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ὁμοίων του ἀφηγεῖται τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς Μασσωνίας, τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμά της, διαθέτει δὲ τὸν νεόφυτον εἰς τὴν φιλαν-

θρωπίαν, εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν μελέτην.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεμφιτικοῦ ἡμῶν δόγματος, ὅπερ εἶναι σχεδὸν κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τὸ Σκωτικόν, εἰς τρία τινὰ κεφάλαια δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὴν κατῆχσιν τοῦ ἀ. συμβ. βαθμοῦ. Καὶ οὕτω τὸ πρῶτον ἡμῶν κεφάλαιον περιλαμβάνει τὸν ὀριζμὸν, τὴν βίωσιν, τὰς ἀρχάς, τὰ μέσα ἕξ τὸν σκοπὸν τῆς Μασσωνίας· τὴν περὶ τοῦ Θεοῦ δοξασίαν, τὴν περὶ κελοῦ καὶ ἀγαθοῦ καθ' ὅλου ἰδέαν καὶ τέλος τὰ προσόνια καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἀδελφῶν.

Τὸ δεῦτερον κεφάλαιον περιέχει ἐρμηνείαν τῶν συμβολικῶν δοκιμασιῶν, καὶ τὸ τρίτον τὴν περιγραφὴν τῆς Στιῆς καὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἐν αὐτῇ.

Ἀρχόμενοι ὅθεν τοῦ ἀ. κεφαλαίου λέγομεν ὅτι Μασσωνία εἶνε ἀλληγορικὴ τις προσωνομία καλύπτουσα σύστημα πρακτικῆς φιλοσοφίας βασίζομενον ἐπὶ τῆς ἀκραδάντου πίστεως εἰς ἓν ὑπέρτατον Ὄν καὶ εἰς τὴν ἐπ' ἀπειρον τελειότητα τοῦ ἀ.θρώπου.

Ἡ Μασσωνία καὶ τοι φέρουσα ὄνομα νέον εἶνε ἑταιρία παναρχαιοτάτη, τῆς ὁποίας τὰ ἴχνη ἀνευρίσκονται ἐν ταῖς ἀρχαίαις τῶν Ἰνδῶν, Περσῶν, Αἰγυπτίων καὶ Ἑλλήνων μυστηρίοις· ὠνομάσθη δὲ Μασσωνία, Free Masonerie κ.τ.λ. ἐκ τοῦ ὅτι ἀδελφοὶ τινες καταφυγόντες κατὰ τὸν 17. αἰῶνα εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀναγκαζόμενοι νὰ στεναζῶσι τὰς ἐργασίας των κατὰ τῶν σατανικῶν ἐνεργειῶν τῆς τότε δεισιδαιμονίας, ἐζήτησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τινὰ συντεχνίαν τεκτόνων, οἵτινες ἀπαλλαγθέντες φό-

ρων τινῶν, ὠνομάζοντο ὡς ἐκ τούτου Free, ἤτοι ἐλευθεροὶ· ἡ ὀνομασία αὕτη μετέβη ἐκ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θεωροῦντες αὐτὴν μάλλον ὡς κύριον τῆς ἀδελφότητος ἡμῶν ὄνομα ἢ ὡς ἄλλο τι, τὴν παραδεχόμεθα χάριν εὐήχου συντομίας· ἄλλως τε, καθὼς παρακατιὸν θέλομεν ἀποδείξει, δύναται ἡ λέξις αὕτη νὰ τύχη Ἑλληνικῆς παραγωγῆς οὐχὶ εὐκαταφρονήτου. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἐν γένει ὀρισμοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος· στρέφοντες δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τῆς βίωσως τῆς διδασκαλίας του, λέγομεν ὅτι ἡ Μασσωνία στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀδιασειστοῦ πεποιθήσεως εἰς τὴν ὑπαρξιν ὑπερτάτου τίνος ὄντος, ὑπερῆκαλοῦμεν Μ.· Α.· Τ.· Σ.· ἔννοεῖ δὲ ἀπειρον, ἀναρχον, ἀπρόσωπον παντοδύναμον, πανάγαθον καὶ φιλόανθρωπον. Ἐὰν πρὸς στιγμήν ἐπιστήσωμεν ἀδ.· τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς οὐσιωδестаτης ταύτης τῆς ἀδελφότητος δοξασίας, εὐκόλως κατανοοῦμεν ὅτι αὕτη εἶνε θρησκεία περιλαμβάνουσα ἐν αὐτῇ πάσας τὰς ἄλλας καὶ τείνουσα παντὶ σθένει νὰ συνενώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς μίαν καὶ μόνην οἰκογένειαν, ἔχουσαν πατέρα τὸν Μ.· Α.· Τ.· Σ.·, καθῆκον τὴν ἠθικοποίησιν τῶν μελῶν της, καὶ τελικὸν σκοπὸν τὴν εὐδαιμονίαν τὴν παγκόσμιον. Καὶ ὄντως, ἀδ.· τίνος δὲν πάλαι ἡ καρδία ἀναλογιζομένου εἰς ποίαν Ἐδέμ, εἰς ποῖον ἐπίγειον παράδεισον θὰ μετεβέλλετο πᾶσα ἀνθρώπων κοινωνία, ἂν τὰ ἔθνωφελῆ παραγγέλματα τῆς ἡμετέρας ἑταιρίας ἐφηρμοζόντο κατὰ γράμμα ἐπὶ τῶν ἀτόμων, ἐπὶ τῶν οἰκογενειῶν, ἐπὶ τῶν πολιτευμάτων; Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου δεῖν πρὸ πάντων τὰ άτομα μασσωνικῶς νὰ ἀνατρέ-

φίονται. Ἡ σκέψις αὐτῆ μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς κατηχήσεως, τοῦ διαλαμβάνοντος περὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων τοῦ βουλομένου νὰ γίνῃ Μασσῶνος, περὶ τῶν σπανίων προτερημάτων του καὶ περὶ τῶν ἐυσεργῶν καθηκόντων του.

Ἡ μύησις, ὡ ἀδ.:, ἄλλο τι δὲν σημαίνει ἢ ἀναγέννησιν, διὸ καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προκατόχων προσεφέρετο ὡς καθαρισμὸς καὶ ἐξαγνισμὸς πρὸς τοὺς διαπράξιντας μέγα τι ἐγκλήμα, δι' ὃ μετενόουν. Ἡ νεωτέρα μασσῶνία, συμμορφωμένη πρὸς τὴν πρόσδον καὶ διακόσμησιν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἐναγεῖς εἰς τοὺς κόλπους τῆς δὲν παραδέχεται, καὶ ἂν καλῶς ἢ κακῶς ποιοῦσα τοῦτο πράττη, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξετάσωμεν. Φύσιν ἀγαθὴν, ψυχὴν γενναίαν, ἀρετὰς, νοημοσύνην, ταῦτα εἰσὶ τὰ προτερήματα καὶ τὰ προσόντα, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦμεν ἀπὸ τοὺς κρούοντας τὴν θύραν τοῦ τεμένου τῆς ἀληθείας. Πάντα τὰ λοιπὰ, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἰς τὴν ἀγωγὴν, εἰς τὰ πλούτη, καὶ τοὶ ἐκτιμώμενα, ὅσακις μετὰ τῶν πρώτων συνυπάρχουσιν, ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ παρ' ἡμῶν τίθενται, μόνον δὲ ὑπάρχοντα, παρορῶνται. Ὁ ἄνθρωπος, ἅμα γίνῃ παρ' ἡμῖν δεκτὸς, θεωρεῖται συνεργάτης ἀλληλέγγυος τῆς παγκοσμίου ἡμῶν ἀδελφότητος καὶ καθήκον ἔχει τὴν ἀτομικὴν του βελτίωσιν, τὴν τῆς οἰκογενείας του, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς κοινωνίας ἐν ἧ ζῆ. Ὁ μασσῶνος ὀφείλει νὰ θεωρῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀμύητους ὡς ἀδελφοὺς του καὶ νὰ προσπαθῆ παντὶ σθένει διὰ τῶν ἀρετῶν του νὰ τοὺς προσελκύῃ εἰς τὴν ἡμετέραν ἀδελφότητα.

Τὸ κακὸν δυστυχῶς ἐνυπάρχει εἰς τὸν κόσμον μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἀλληλένδετον καὶ ὡς εἶπει, ἀναγκασίον εἰς τὴν ἀρμονίαν τοῦ σύμπαντος· ἔργον ὅθεν τοῦ Μασσῶνου εἶναι νὰ ἀντιπαλαίῃ ἀενάως πρὸς αὐτὸ καὶ ὅταν ὑπὸ τὸ σχῆμα τῆς ἀμαθείας περιβάλληται καὶ ὅταν τέλος ὀπωδήποτε ἐργαζῆται τὴν κατὰπτωσιν καὶ ἀποκλήνωσιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῶν παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων.

Ἄλλ' ἵνα ὁ μασσῶνος δυναθῆ ἀποτελεσματικῶς νὰ διεξγάγῃ τὴν παρὰ τοῦ Μ.: Α.: Τ.: Σ.: διακιστευθεῖσαν αὐτῷ ἀποστολὴν, δεῖον νὰ ἀρχῆται ἀπ' ἐαυτοῦ τὴν ἠθικοποίησιν, δεῖον τὰ διδάγματα τῆς Στοιᾶς παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ νὰ πραγματοποιοῦνται, ἄλλως τε οὐχὶ μόνον ἡ διδασκαλία του στερομένη παραδείγματος μένει ἀνωφελὴς καὶ ἄγονος, οὐχὶ μόνον αὐτὸς ὡς ἀλλοπρόσαλλος παρὰ τῶν ὁμοίων του θὰ κατηγορεῖται, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν καὶ φιλόανθρωπος ἑταιρία θὰ συκοφαντηθῆ καὶ θὰ χλευάζεται παρὰ τῶν κρινόντων τὸ ἔλον ἐκ τῶν μερῶν του καὶ ἀποδιδόντων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἑταιρίας καὶ αὐτὰ τῶν ἀτόμων τὰ ἐλαττώματα.

Δὲν δύναμμι νὰ θέσω πέρας εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς κατηχήσεως, χωρὶς νὰ ἀπευθύνω συμβουλὰς τινὰς εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς νεωτέρους.

Ἴνα Σ.: τις προσδεῖ καὶ πράγματι θεωρῆται μέρος ἀνκλίσπαστον τοῦ μεγάλου ὅλου, ὅπερ σεμνυόμενοι βλέπωμεν ἐσπαρμένον κατὰ τὰ δύο ἡμισφαίρια, δεῖον ἢ ἀγάπη, ἢ ὁμόνοια, ἢ εἰρήνη ὅπως νὰ

ἀρχὴ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς. Δέον ἵνα ἀπαξήπαντες ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου αἰσθήματος ἐμπορούμεθα, τοῦ τῆς ἀδελφότητος· ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης ἐπιθυμίας κατεχώμεθα, τῆς φιλοπονίας. Ταῦτα πάντα δὲν ἐπιτυγχάνονται εἰμὴ διὰ τῆς τακτικῆς φοιτήσεως καὶ διὰ τῆς μελέτης τῶν φιλοφθώρων διδαγμάτων, καὶ διὰ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς ἀνοχῆς, ἥτις μᾶς διδάσκει ἔτι πάντες οἱ ἄνθρωποι, καθὼς καὶ πάντα τὰ μέλη μιᾶς Στ., ἐμὲν ὄντα ἐλλειπῆ καὶ ἐλλαττωματικὰ, διὰ τῆς ἀδελφ. ἀγάπης δυνάμενα μόνον ν' ἀλληλοσυμπληρούμεθα εἰς μίαν Στ. Ἀπὸ τοῦ Προέδρου μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ Στεγαστοῦ πάντες ἐσμὲν μέλη χρῆσιμα καὶ δυνάμενα, πρῆττοντα τὸ κατὰ δυνάμιν, ν' ἀποβῶμεν ὡφέλιμοι ἕως εἰς τὴν Μασσωνίαν καὶ εἰς τὸν Κόσμον.

(ἀκολουθεῖ.)

Κληρικὰ ἀστεῖα.

Ἐν ὥραία τινι θερινῇ ἡμέρᾳ τοῦ 186... μίᾳ τῶν ὀνομαστοτέρων ἐκκλησιῶν τῆς Μαρδρίτης, ἐπληροῦτο λαοῦ πάσης τάξεως, φύλου καὶ ηλικίας. Ὁ ἱερεὺς Δὸν Π... ἐμελλε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίου τινος ἀντικειμένου, διὸ οὐ μόνον οὐδεὶς τῶν πιστῶν ἠρνήθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἦπτον φανατικοὶ ἐσπευσαν εὐχαρίστως. Πάντες εἰλκύνοντο ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς ἀκαταλήπτου περιεργείας, ὅπερ ὡθεὶ μυστηριωδῶς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς πᾶν ὅ,τι φέρει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐκτάκτου. Περιττὸν νομίζομεν νὰ διχθλώσωμεν ὅτι ἡ πλειονοψηφία τῶν συρρευσάντων ἀνῆκεν εἰς τὸ ὄρατον φύλον καὶ κυρίως εἰς τὰ γρατδία. Ὁ μετ' ἀνοσημονησίας περιμενόμενος σεβασμιώτατος, ἀρκενίζεται τέλος πάντων. Ψίθυρος εὐαρεσκεί-

ας ἐκφράζει τὸ αἶσθημα τοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ ἱερεὺς μετὰ προσιμίον διφορούμενον, ἀπαγγέλει τὰ ἑξῆς.

Ἄγαπῆτοι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί!

Σήμερον πλειότερον ἢ ἄλλοτε μοὶ ἀναγκασιῶς ἡ προσοχὴ σας, καθόσον τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας μου εἶναι οὐ μόνον ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος διὰ πάντας τοὺς πιστοὺς ἐπαδούς τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, ἀλλ' εἶναι ζήτημα ζωτικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει.

Ὁ Κάιν, ὁ ἀδελφοκτόνος Κάιν, ἄρα χύσας τὸ ἀδελφικὸν αἷμα, ἐπλήγη ὑπὸ τῆς θείας κατάρσε, ἥτις, πρὸς πλειοτέραν αὐτοῦ τυραννίαν, κατέστησεν αὐτὸν ἀθάνατον, καὶ ἤρξατο διατρέχων τὴν γῆν πᾶσαν. Μετὰ τὴν πρώτην χιλιετηρίδα τῆς περιπλανήσεώς του, συνέλεξε πάντας τοὺς ἐν τῇ γῇ ἐσπαρμένους κακούργους καὶ ἐσύστησε δι' αὐτοῦς καὶ μετ' αὐτῶν ἑταιρίαν κακούργων, μισητὴν παρά τε τῷ Θεῷ καὶ τοῖς ἀνθρώποις, κληθεῖσαν *Τεκτονικὴν*, καθόσον οὗτοι πρῶτοι ἐτόλμησαν νὰ ἀνεγειρώσι τὸν Πύργον τῆς Βαβέλ.

Ἐκ τῶν ἐκτροπμάτων τούτων τῆς ἀνθρωπότητος, ἔσχεν ἀρχὴν ἡ κατάρτος ἑταιρία, ἥτις ἔσται τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας μου, καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πηγὴ τοσοῦτων κακῶν καταβαστανιζόντων σήμερον τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἰδίως τὰ πιστὰ μέλη τῆς ἀγίας ἡμῶν ἐκκλησίας.

Δὲν θέλω, ἀδελφοὶ μου ἐν Χριστῷ, νὰ σᾶς τρομάξω διηγούμενος μίαν πρὸς μίαν τὰς ἱεροσυλίας καὶ τὰ κακὰ, ὧν ἕνοχος ἦτον ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη ἑταιρία καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ παρά πᾶσι τοῖς λαοῖς· ἄλλως τε ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀποκάλυψις τοῦ αἰσχίστου μυστηρίου τῆς, ὅπως σᾶς κάμῃ νὰ κατανοήσητε τὰ ἐγκλήματά τῆς.

Σκοπός μου εἶναι νὰ διανοίξω τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀπλῶν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ νῷ καὶ προφυλάξω αὐτοὺς ἀπὸ τὰ σατανικὰ τεχνάσματα

τῶν Μασσῶνων· νὰ εἰδοποιήσω τὰς συζύγους, ὅπως ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῶν συζύγων αὐτῶν τὰς μητέρας ἐπὶ τῶν υἱῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ ἐξαπατηθῶσιν ὑπὸ τῶν δολερῶν σχεδίων τῶν τίγρεων τούτων, ὀργάνων ἀληθῶς τῆς θείας ὀργῆς καὶ λειτουργῶν ἀκατανόητων τῆς θείας ἐκδικήσεως. Ἴνα δὲ κάλλιον ἐννοήτῃτε τὸν κίνδυνον ἅπαντα, ὃν διατρέχετε καὶ μόνον πλησιάζοντες τοὺς κηκούργους τούτους τοῦ Σατανᾶ ὀπαδοὺς, θέλω σὰς διηγηθῆ φοβερὰν ἱστορίαν, αἱματηρὴν δρᾶμα, ὅπερ θέλει σὰς προξενῆσαι φοικρὴν, λύπην καὶ λύσσαν.

Ἐπῆρχε τιμὴ καὶ εὐλαβὴς γυνὴ κεκτημένη ὡς μόνην ἑαυτῆς χερὰν μονογενῆ υἱόν. Ὁ νέος οὗτος ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας, καταληρθεὶς ὑπὸ ἀκατανόητου μελαγχολίας, ἀσθενεῖ. Τὰ φάρμακα τῆς τέχνης, αἱ φιλόστοργοι τῆς μητρὸς φροντίδες, οὐδεμίαν ἐπήνεγκον τῇ υἱείᾳ του βελτίωσιν· ἐτήκετο ἡμέραν παρ' ἡμέραν καὶ ἐμαραίνετο ὡσεὶ νεκρὸν φυτὸν σαπὸν ἐν τῇ ρίζῃ. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ, καὶ αἱ παρηγορίαι τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας μόλις ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτὴν τοῦ νὰ προσδράμῃ εἰς ἀπελπιστικὸν τι κίνημα.

Ἡμέραν τινα ὁ υἱὸς τῆς προσκαλεῖ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην του καὶ τῇ ὁμιλεῖ ὡς ἑξῆς.

— Μητέρα μου, μάτην οἱ ἰατροὶ μοχθοῦσι θεραπεύοντές με. Ἡ ἀσθενείᾳ μου ἔχει ἠθικὴν αἰτίαν. Βαρὺ μυστικὸν μοὶ πιέζει τὸ στῆθος. Εἶχον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀποκαλύψω ποτὲ αὐτὸ, ἀλλὰ νῦν αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος μοὶ ἐπιβάλλουσι νὰ τὸ πράξω, καὶ πρὸς τοῦτο ἐκλέγω τὴν μητέρα μου.

— Σὲ εὐχαριστῶ, τέκνον μου, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ μήτηρ, λάλησον, σὲ ἀκούω καὶ ὁ Θεὸς ἔστω σοι βοηθός.

— Ἄχ! μητέρα μου! ὁ Θεός; Τὸν ἡρνήθησιν!

— Τί λέγεις ἄρα γέ; παραλαλεῖς;

— Σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Τὸν Θεόν, τὸν Χριστὸν, τὴν Θεοτόκον, τοὺς ἁγίους, τὰ ἱερὰ μυστήρια, τὰς τεσσαρακοστὰς, τὰ πάντα ἡρνήθησιν, ἐσάρκασα, ἐλακκάτησα! . . .

— Τέκνον μου, σύνελθε εἰς σεαυτὸν, εἶπέ μοι. . .

— Ναί! Ὅα σοὶ εἶπω τὰ πάντα. Ἐγεινα Μασσῶνος! . . .

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐλειποθύμησεν, εἶτα συνελθοῦσα ἔσπευσε πρὸς με, τὸν πνευματικὸν της, καὶ ἐζήτησε συμβουλὴν καὶ βοήθειαν.

Πεισθεὶς ὅτι ὁ δύσμοιρος ἐκεῖνος νέος εἶχε μετανοήσει ἐπὶ τῷ διαπραχθέντι ἐγκλήματι, συνεβούλευσα τὴν μητέρα του νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συναγωγίου ἐκείνου, ὅπερ οἱ Μασσῶνοι καλοῦσι στοᾶν, ὅτι νὰ σπεύσῃ εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ πάσης θυσίας νὰ διαγραφῇ τοῦ υἱοῦ της τὸ ὄνομα ἐκ τῶν καταλόγων τῆς ἀποτροπικίου συναγωγῆς.

Ἡ κυρία κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν καὶ δραμοῦσα, εὔρεν οἶκημα θλιβερᾶς ὀψείας, κείμενον εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον τῆς πόλεως μέρος. Ἡ θύρα ἦν ἡμίκλειστος, ἡ κλίμαξ λίαν ἀνωφερῆς, σκοτεινὴ καὶ κεκαπνισμένη. Ἡ γυνὴ ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ τρόμου ἀνῆλθεν αὐτὴν καὶ εὗρεθῃ ἐν ἀντιθαλάμῳ σκοτεινοτέρῳ τῆς κλίμακος. Ἡ τλήμων μήτηρ συλλέγει τὸ θάρρος της καὶ εἰσχωρεῖ μετὰ βήματος τρέμοντος εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα τρία ἀνθρώπινα κρανία καὶ τρία ὅμοια ἀνθρωποφάγων θηρίων, ἐφωτίζοντο ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ καὶ τρέμοντος φωτὸς κηρίου ἐξ ἀνθρωπίνου λίπου. Εἶτα διακρίνει ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀνθρώπων, ὅσιν ἔχοντα ἀνθρώπου τῆς ἀγχόνης καὶ σχεδὸν θανατόχρουν, ὅστις διὰ τραχείας καὶ ἐπιταφίου φωνῆς τῇ λέγει:

— Τίς εἶ; πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποῦ ὑπάγεις;

Ἡ γυνὴ νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα ἐκ τοῦ φόβου, ἐξέθεκε τῷ Καννιβάλῳ ἐκείνῳ τὸ συμβᾶν καὶ τὴν αἰτίαν, ἧτις ὠδήγησεν αὐτὴν ἐκεῖσε.

— 'Α! ἐρώνησεν ὁ ἱερόσυλος ἐκεῖνος, ὅστις ἔσφραξε τῆς Στοᾶς, ἐρχίσαι νὰ μᾶς ζητήσης νὰ διαγράψωμεν τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ σου ἐκ τῶν καταλόγων μας;

— Ἐξοχώτατε, μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, κάμετέ μοι τὴν χάριν αὐτὴν καὶ θὰ σὰς εὐγνωμονῶ αἰωνίως!

— Εἶναι αὕτη ἡ σταθερὰ θέλησις σου τε καὶ ἐκείνου;

— Ναι.

— Πολὺ καλὰ. Ἀκολουθεῖ με.

Καὶ οὕτω λέγον τὸ ἔκτρομα ἐκεῖνο, ἔλαβε κρανίον τι, ὅπερ ἐχοσμίμευεν αὐτῷ ὡς λυχνία καὶ πολύκροτον καὶ εἰσῆλθεν ἐν αἰθούσῃ ἐστρωμένους ἔχουση τοὺς τοίχους διὰ φωτογραφίων καὶ στραφεῖς πρὸς τὴν γυναῖκα.

— Εὗρε τὴν εἰκόνα τοῦ υἱοῦ σου μεταξὺ τῶν εἰκόνων τούτων καὶ δεῖξόν μοι αὐτήν.

— Ἴδου αὕτη, εἶπεν ἡ μήτηρ δεικνύουσα αὐτήν.

— Ἐχει καλῶς, ἀπεκρίνατο ὁ δαίμων ἐκεῖνος. Εἶπέ μοι νῦν διὰ τελευταίαν φοράν, ἐπιμένεις, ἵνα ὁ υἱός σου διαγραφῆ ἀπὸ τῆς Μασσωνίας τὰς δελτους;

— ὦ! ναι! εἶπεν ἡ μήτηρ.

Τότε ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος τῇ ἔδειξε παρακείμενον ὠρολόγιον καὶ τῇ εἶπε.

— Παρατήρησον κατένθυμοῦ. Εἶναι ἡ 7 Μ.Μ.

Καὶ λαβὼν τὸ πολύκροτον ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς φωτογραφίας τοῦ υἱοῦ της, ἥτις ἐπυροβόλησε ἐσχισμένη χαμαί.

— Νῦν ἀναχωρήτατε. Ὁ υἱός σας διεγράφη!

Ἡ γυνὴ ὅλη χαίρουσα εἶπεν οὐαυε. Ἄλλ' οἴμοι! Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της, ὅτε εἶδε τὸν υἱὸν της νεκρόν! Οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖ τῇ εἶπον ὅτι ἐξέπνευσε τὴν 7ην Μ.Μ. ὕραν, καθ' ἣν στιγμήν ἀκριβῶς ὁ Μασσωνός ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς φωτογραφίας του.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

Γησ. Ἀθην. . .

Καὶ ἐνταῦθα ἐτελείωσεν ὁ λόγος τοῦ ἱερο-

κήρυκος. Ἄλλ' ἡμεῖς, πειρώμενοι νὰ σχολιάσωμεν αὐτὸν, πότε θέλομεν τελειώσαι; Δεόμεθα καὶ χρόνου πολλοῦ, καὶ κόπου μακροῦ καὶ δαπάνης λέξεων οὐ μικρᾶς. Ἀφίνομεν λοιπὸν τοὺς ἀδ.· ἀδ.· νὰ ξεκαρδιωθῶσιν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, διότι τοῦτο θεωροῦμεν ὡς τὸ μόνον ἐμπρέπον σχολίον εἰς τὰ ἱερὰ ρήματα τοῦ πανοσιωτάτου ἱεροκήρυκος καὶ ἱεροῦ μας.

Μασσωνικὰ ἀνάλεκτα.

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλομεν ὅτι ἡ Μ.· Ἀν.· τοῦ Βελγίου ἀνεγνώρισεν, ἐπομένη ταῖς ἄλλαις Μασ.· Δυνάμεσι, τὴν ἡμετέραν Μ.· Ἀν.· τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ Μ.· ἡμῶν διδάσκαλος, ὁ ἀκάματος οὗτος τῆς Μασ.· ἐργάτης, ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Στ.· Στ.·, ποθησασῶν τὴν εὐρεσιν εὐρυτέρου καὶ καταλληλοτέρου οἰκῆματος, ὅπως ἀνετώτερον ἐργάζωνται ἐν αὐτῷ, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀδ.· ἀδ.·, κατώρθωσε νὰ εὕρῃ οὐχὶ πλέον οἰκημα, ἀλλὰ μέγαρον, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως κείμενον, ὅπερ διασκευάζεται ἤδη καὶ ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τινος ἡμέρας θέλομεν ἔχει Νεὸν μεγαλοπρεπῆ, ἐνθα ἀνέτως θέλομεν ἐργάζεσθαι τὸν καλὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἡ Μ.· Ἀν.· τῆς Οὐγγαρίας ἐπειψε τῇ Μ.· ἡμῶν Ἀν.· πολυτελῆ τόμον περιέχοντα τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κανονισμοὺς της. Ὁ διάσ.· ἀδ.· Π. Διλημπέρογλους ἐνετάλη νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς ἡμετέρας Μ.· Ἀν.· πρὸς τὴν Μ.· Ἀν.· τῆς Οὐγγαρίας, ἥτις ἐκ τῶν πρώτων ἔτεινεν ἡμῖν ἀδελφικὴν τὴν χεῖρα.

Δεκατέσσαρες διάσ.· ἀδ.· ἀδ.· ἐξήτησαν,

καὶ ἐπετρόπη αὐτοῖς, ἵ ἀφηνήτωσι τὸ μέγα Σινεδριον τῆς «Μέμφιδος», ὅπερ καὶ ἤρξατο ἡλῆ τῶν ἐργασιῶν του.

* *

Ἐν ἐφημερίδι τινὶ τῆς Ἑλβετίας εὐρίσκομεν ὅτι ἡ μασσωνία ἀριθμεῖ 8258 Στοάς· Πρὸς δὲ, ἔχει 76 μεγάλας Στοάς, 116 μεγίστας καὶ 12 ἀνωτάτας. Τὰ ἐν ἐνεργείᾳ μέλη τῆς Μασσωνικῆς ἀδελφότητος ὑπολογίζονται εἰς 500,000, ἐνῶ ὅι ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἀδελφοὶ ἀνέρχονται εἰς 3 σχεδὸν ἑκατομμύρια. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ σημερινὴ τῆς ἑταιρίας ἡμῶν κατάστασις. Ἀλλὰ θὰ φθάσῃ καιρὸς, καὶ ὅν μία θὰ ὑπάρχῃ Στοά, ἡ Γῆ, καὶ μέλη τῆς Στ. ταύτης Στ. ἐνεργὰ ὁ πληθυσμὸς τῆς ὕδρογειοῦ. Ὑπὸ τὸ εὐρὸ τότε καὶ ἀπέραντον ἡμῶν τέμενος θὰ καθύσωμεν ἐν ἐνότῃ τὸ πρὸς τὸν Μ. Α. Τ. Σ. θομίμα. Ἐκεῖ τότε θὰ χαιρετήσωμεν τῆς εὐδαιμονίας τὸ λυκαυγὲς γλυκύτατα διὰ τὴν δύσμοιρον ἀνθρωπότητα ἀνατέλλον. Εἶεν!

* *

Γερμανὸς τέκτων, ὅστις εἶναι καὶ ἐπίσκοπος διαμαρτυρούμενος, γράφει τὰ ἑξῆς, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων.

« Ἐν τοῖς ναοῖς ἡμῶν ὀμιλοῦμεν πολλάκις περὶ μυστηρίου. Ὁ ἔχων νοῦν διορατικὸν ὁμοῦ γινώσκει πάντα ἡμῶν τὰ μυστήρια ἀπὸ τοῦ Αου· βαθμοῦ· ἄλλοι ἀπ' ἐναντίας οὐδέποτε ἐνοουοῦσι αὐτὰ, ἔστω καὶ ἂν ἐμυήθησαν εἰς πάντας τοὺς ἀνωτάτους βαθμούς. Οἱ τοιοῦτοι μένουσι πάντοτε profani (ἧτοι ἀμύητοι, κοσμικοί), ἔστω καὶ ἂν κἀθῆνται ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔστω καὶ ἂν περιβάλλωνται καὶ αὐτοῦ τοῦ Μ. Δ. τὰ ἐκλαμπρα σύμβολα ».

Τὴν ἀνωτέρω πρᾶγμαρον συνιστῶμεν πολλοὶ τοῖς νομιζουσιν ὅτι τὰ μυστήρια περιέχονται εἰς τοὺς βαθμοὺς καὶ οὐχὶ εἰς τὴν εὐφροῖαν, καὶ τοῖς ποθοῦσι τοιοῦτους.

* *

Ἴνα ἡ Στ. Στ. « ΑΘΗΝΑ » ἀποδώσῃ τὰ ἴσα τῇ ἐν Μαδρίτῃ Στ. Μεγ. Στ. « AN-TORXΑ », ἐξελέξατο παμψήρει καὶ δι' ἀνευφημίας τὸν τῆς « Ἀντόρχας » Σεβ., δι. ἀδ. ἀδ. Πέρες, ἐπίτιμον μέλος αὐτῆς. (Ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον, σελὶς 32.)

* *

Ὁ Phare d' Alexandrie, ἐφημερὶς Γαλλικῆ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη, λαβύσα ἀφορμὴν ἔκ τινος φυλλάδιου τοῦ περιοδικοῦ τῆς ἡμετέρας Ἀνατολῆς « Memfi Risort », ἀνέγραψεν ἐν τινι τῶν τελευταίων του φύλ. ἐπαίνους μὲν ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ καὶ τῆς Ἀνατολῆς τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν πληροφορίαν ὅτι πᾶσαι αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Στοαὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν Ἀν. αὐτῆς.

Ἡ πληροφορία αὕτη, γεγραμμένη πρὸ ἀμνήτου, ἐστραεῖτο ὡς εἰκὸς ἐπισημότητος καὶ δὲν περιεβάλλετο χαρακτηρηκὸν δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ ἀπαντήσεις. Καὶ ὁμοῦ 6—8 Σεβᾶσμοι διαφόρων ἐνταῦθα Στ. Στ. ἐθεώρησαν πρέπον νὰ διαψεύσωσι τὴν εἰδησιν ταύτην καὶ νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν ἀμύητον δημοσιότητα Μασσωνικὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἀλαχοῦ ἔπρεπε νὰ λυθῶσι καὶ οὐχὶ εἰς ἐφημερίδας.

Ὁ Μ. ἡμῶν Διδ. ἠναγκάσθη ἐπομένως νὰ πέμψῃ εἰς τὸν Phare τὴν ἑξῆς ἀξιοπεπῆ καὶ λογικωτάτην ἀπάντησιν, ἧς τὴν μετάφρασιν εὐχαρίστως προσφέρομεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς « Ἀθηνᾶς ».

Ἀλεξάνδρεια 24 Ἰουλίου 1875.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Phare d' Alexandrie. Διάφοροι Μασ. Στ. κατεχώρισαν ἐν τῷ ἀξιολόγῳ φύλλῳ σας ἐπιστολὴν τινὰ, δι' ἧς ἐπίστευσαν ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος τὰς ὀλίγας λέξεις, ἀξιεπρεστέγητε νὰ γράψῃτε εἰς τὸ φύλλον σας τῆς 5 Ἰουλίου, περὶ τοῦ περιοδικοῦ « Μέμφιδος ».

Δὲν φοβοῦμεθα τὸν πόλεμον ἀλλὰ τὸ βαθὺ τοῦ ἐπιβελλομένου ἡμῖν καθήκοντος αἰσθημα, δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ συζητήσωμεν ἀντικεί-

μενα ἀφορώντα τὸ Τάγμα μας δι' ἐρημερίδων ξένων τῆ Μασσωνία. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην, ἀναγκάζομενοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας, θεωροῦμεν δίκαιον ν' ἀπκνήτσωμεν, ἵνα μὴ ἀφίσωμεν ὑμᾶς, κ. Συντάκτα, ἔρμαιον τῶν ἀδίκων καὶ ἥκιστα ἀβροφρόνων προσβολῶν τῶν ἐχθρῶν τούτων τῆς Μ. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου.

Ὅτι ἐχρησίμευτεν αὐτοῖς ὡς ἀφορμὴ τοῦ ἀγῶνος ὑπῆρξεν ἡ εὐμενὴς ἐκτίμησις τῶν ἔργων τῆς Μ. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου, ἐκτίμησις ἐκδηλοῦσα τὴν ὑμετέραν ἀποκλειστικῶς γνώμην, ἣτις ἦν ἡ ἐξῆς: ὅτι ἡ Μ. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου συνεκέντρωσεν εἰς ἓν πᾶσαι τὰς διαφορὰς Μασ. Στ. τῆς Αἰγύπτου.

Μόνῃ ἡ φράσις αὕτη ἠρέθισε τὴν εὐαισθησίαν τῶν διαφορῶν ἐνταῦθα Στ. Στ., τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν Μ. Ἀν. καὶ προσέθησαν εἰς τὸ ρηθὲν βῆμα.

Ἐπέθεσαν οὗτοι, ἢ ταυλάχιστον ἠθέλησαν νὰ ὑποθέσωσιν, ὅτι ἡ δημοσιεύσις αὕτη προήρχετο κατ' εὐθείαν ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐπομένως ἐπίστευσαν ὅτι ἀνεκάλυψαν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἑαυτῶν δικαιώματα, τὰ παρ' ἡμῶν οὐδέποτε ἀμφισβητηθέντα.

Ὡς πρὸς τὰ δικαιώματά των ταῦτα, οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀντεῖπωμεν. Ἀλλ' ὑπερέβησαν πᾶν ὄριον ἀνασκοπῆς, θελήσαντες νὰ γίνωσιν αὐτοχειροτόνητοι δικασταὶ τῆς κανονικότητος τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἀν., ἣν ὀνομάζουσιν αὐτοκαταλομμένην!

Ἐκθέσωμεν τὰ πράγματα ἄνευ μνησικακίας ἢ πάθους.

Ἡ Μ. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ ἐνώσῃ εἰς ἓν τὰς διαφορὰς Μασ. Στ. τὰς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπαρχούσας. Ἀνέστησε μόνον τὸ ἀρχαῖον Μασ. Δόγμα, τὸ ἐν Αἰγύπτῳ λαβὼν τὴν ἀρχὴν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνά πασιν τὴν Εὐρώπῃν διαδοθεῖς.

Ἡ Μ. Ἀν. τῆς Αἰγ. Ἀν. ἐστάθησαν ἐν τῇ

χώρᾳ ταύτῃ διὰ τοῦ ἰθαγενεοῦς στοιχείου τὴν φιλανθρωπικὴν ἐταιρίαν, ἣτις, καθὼς ἔργον τῶν αἰώνων, διέχυσεν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τὴν κοινωνικὴν πρόοδον.

Ἡ Μ. Ἀν. τῆς Αἰγ. Ἀν. ἀναγνωρισθεῖσα ὑπ' ἐκείνου ὅστις μὲνος ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀναγνωρίσῃ πᾶσαν οἰκονομικὴν ἐταιρίαν ἐν καλῶς ὀργανισμένῳ κράτει, εὐρίσκεται ἐν ὅλῃ τῇ κανονικότητι, μηδαμῶς σκεπτομένη τί λέγουσιν ἄλλα ὑποδεέστερα σωματεῖα, ἀνήκοντα εἰς ἄλλας Ἀνετολάς, καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐκλήθησαν νὰ τὴν δικαίωσιν.

Ὡς πρὸς τὰ μεγάλα Κέντρα τῶν δύο Ἡμισφαιρίων, εἰκοσὶν ἀνεγνώρισαν αὐτὴν ἤδη, τὰ δ' ἐναπομένοντα δύο ἢ τρία ἔτι, ἀπεροῖ κύριοι οὗτοι εὐχερστεῶνται ν' ἀναφέρωσι, δὲν ἀπερᾶνθησαν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου. « *Adunc sub judice lis est* » (α) Ἄλλως τε οὐδὲ τὸν τόπον οὐδὲ τὸν χρόνον θεωροῦμεν κατάλληλον, ὅπως συζητήσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, διαδηλοῦμεν ὅτι θέλομεν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπαξιῶσει ν' ἀποδουθῶμεν εἰς ἀγῶνα, εἰς ὃν οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀποδουθῶμεν.

Δέξασθε, κ. Συντάκτα, κτλ.

Ὁ Μ. Ἰ. Μ. Δ. τῆς
Μεγ. Ἐθν. Ἀν. τῆς Αἰγύπτου
Σ. Α. ΖΟΛΑΣ. 33. 96.

(α) Μηδεὶς γενέσθω δικαστὴς δίκης ὑφισταμένης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Ἀποχωρήσαντος τοῦ ἀδ. Π. Καζώτου τῆς συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀπὸ τοῦ Β' φυλλαδίου, ἢ « ΑΘΗΝΑ » μένει ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησίᾳ τοῦ ὑποφαινομένου.

Α. Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.